

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Tdo/16/2020
Identifikačné číslo spisu: 4218010307
Dátum vydania rozhodnutia: 30.06.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Bargel
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:4218010307.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Dany Wänkeovej na neverejnom zasadnutí konanom 30. júna 2021 v Bratislave, v trestnej veci obvineného I. L. , pre zločin lúpeže v spolupáchateľstve podľa § 20 k § 188 ods. 1, ods. 2 písm. b), písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 4To/8/2019, z 21. februára 2019, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného I. L. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Komárno, sp. zn. 3T/54/2018, zo 4. septembra 2018, bol obvinený I. L. uznaný za vinného zo spáchania zločinu lúpeže v spolupáchateľstve podľa § 20 k § 188 ods. 1, ods. 2 písm. b), písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa dopustil na skutkovom základe, že

dňa 18. decembra 2014 v čase od 13.00 hod. prišiel spoločne s A. L. a D. L. vozidlom zn. VW Passat, EČ: R. XXX B. do mesta F. v Českej republike, ktorého šoférom bol A. L., zaparkovali na D. ulici vedľa herne R., následne D. L. vystúpil z vozidla a vošiel za účelom monitorovania situácie pod zámienkou výmeny Eur za České koruny do predajne odevov na ulici R. U. č. XXX, odkiaľ odišiel a vzápätí vošiel do predajne obvinený I. L., ktorý predávajúcu Vu F. F. T., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom Česká republika, F., Q. č. XXXX a požiadal o zvesenie mikiny z vešiaka a keď sa táto po mikinu natiahla, zasiahol ju do oblasti krku a tváre elektrickým paralyzérrom, načo poškodená spadla na zem a napriek tomu, že ležala na zemi a útoku sa bránila, opätovne ju zasiahol elektrickým paralyzérrom, pričom sa jej podarilo pred ďalšími útokmi uniknúť do protifaľného rohu predajne, na čo obvinený I. L. pristúpil k predajnému pultu a zo zásuvky vzal finančnú hotovosť v celkovej výške 57.000,- CZK (2.064,77 Eur) a 700,- Eur a bežiac von z predajne mu spadla z hlavy šiltovka, následne naďaleko herne Baroko nastúpil do tam čakajúceho osobného motorového vozidla zn. VW Passat, EČ: R. XXX B., ktorého šoférom bol A. L. a z miesta činu odišli, pričom poškodená Vu F. F. T., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom Česká republika, F., Q. č. XXXX utrpela poranenia mäkkých tkanív pravej strany tváre pod nosom, uchom a

krku, opuch pravého oka a jedenásť povrchových škrabancov a poškodenému T. F. D., nar. X.X.XXXX, trvale bytom F., Česká republika, Q. č. XXXX spôsobili odcudzením finančnej hotovosti škodu vo výške 2.764,77 Eur,

pričom obvinený I. L. takto konal napriek tomu, že bol právoplatným rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 2T/117/1992 zo dňa 29.3.1993 odsúdený za trestný čin lúpeže v spolupáchateľstve podľa § 9 k § 234 odsek 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, za ktorý mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov so zaradením pre jeho výkon do II. nápravno-výchovnej skupiny, ktorý trest čiastočne vykonal dňa 21.10.1997 a právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1T/40/1999 zo dňa 23.4.2001 v spojitosti s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5To/37/2001 zo dňa 4.10.2001 odsúdený ako obzvlášť nebezpečný recidivista za trestný čin lúpeže podľa § 42 odsek 1, § 234 odsek 1, odsek 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, za ktorý mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 13 rokov so zaradením do III. nápravno-výchovnej skupiny, ktorý trest čiastočne vykonal dňa 25.6.2010.

Za to bol menovanému uložený podľa § 188 ods. 2, § 47 ods. 2, § 42 ods. 1, § 38 ods. 2, § 37 písm. h), písm. m), § 36 písm. l), písm. n) Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 25 (dvadsaťpäť) rokov, pričom na výkon trestu odňatia slobody bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zrušil výrok o treste z trestného rozkazu Okresného súdu Komárno sp. zn. 3T/60/2017 z 19. septembra 2017, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd obvinenému uložil povinnosť nahradiť škodu poškodenému T. F. D., nar. X. E. XXXX, bytom Q. XXXX, XXX XX F., Česká republika, vo výške 2.664,77 Eur.

Krajský súd v Nitre ako odvolací súd rozhodujúci na podklade odvolania podaného obvineným rozhodol uznesením sp. zn. 4To/8/2019 z 21. februára 2019 tak, že odvolanie obvineného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Obvinený I. L. podal prostredníctvom obhajcu proti uzneseniu odvolacieho súdu dovolanie, a to s poukazom na údajné naplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku [bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin neprípúšťa] a podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku [rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť].

V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku obvinený namietal:

„Dovolanie podávam z dôvodu § 371 odsek 1 písmeno h) Trestného poriadku, nakoľko mi bol uložený trest mimo zákonom ustanovenú trestnú sadzbu. Dovolanie podávam v prospech obvineného. Trestný čin lúpeže v spolupáchateľstve som spáchal. Urobil som na súde aj vyhlásenie a priznal som sa k spáchaniu skutku aj v prípravnom konaní. Trest, ktorý mi bol uložený považujem za trest, ktorý mi bol uložený v rozpore so zákonom a to z dôvodu, že trestného činu som sa dopustil v cudzine a to v Českej republike 18. decembra 2014.

„Okresné štátne zastupiteľstvo v Tachove požiadalo o prevzatie trestného oznámenia, pričom Generálna prokuratúra SR na základe toho, že príslušné orgány Českej republiky viedli trestné konanie, v rámci ktorého boli zadovážené aj dôkazy, ohliadka miesta činu s fotodokumentáciou a odborné vyjadrenia, zápisnice o vydaní veci a zápisnice o odbere pachových stôp prebrala podľa § 528 odsek 1 odsek 3 Trestného poriadku trestné konanie do Slovenskej republiky. Argumentovala aj tým, že podľa § 528 odsek 1 Trestného poriadku je rozhodnuté o prevzatí trestného konania do Slovenskej republiky v záujme potreby zachovania úkonov proti menovanému v trestnom konaní vedenom orgánmi činnými v trestnom konaní na území českej republiky. Podľa § 528 odsek 1 Trestného poriadku O žiadosti

cudzieho orgánu, aby trestné konanie, ktoré vedú tieto orgány, prevzali slovenské orgány, rozhoduje generálna prokuratúra, ktorá o tom informuje ministerstvo spravodlivosti. Oba súdy mali preto postupovať podľa Európskeho dohovoru o odovzdaní trestného konania. Podľa Európskeho Dohovoru o odovzdávaní trestného konania publikovaného v Zbierke zákonov pod č. 551/1992 Zb. článku II. - Právomoc

1. Na účely vykonávania tohto dohovoru bude ktorýkoľvek zmluvný štát mať právomoc viesť trestné stíhanie podľa svojho trestného práva pre ktorýkoľvek trestný čin, na ktorý sa použije právo iného zmluvného štátu.

2. Právomoc priznanú zmluvnému štátu iba na základe odseku 1 tohto článku možno využiť len na základe žiadosti iného zmluvného štátu.

Vzhľadom na to, že Česká republika prostredníctvom Okresného štátneho zastupiteľstva požiadala o prevzatie trestného oznámenia pričom predložila aj trestný spis orgánov činných v trestnom konaní v Českej republike, ktorý obsahoval aj dôkazy vykonané orgánmi trestného konania českej republiky, ktorú žiadosť doručila Okresnej prokuratúre v Komárne, ktorá ju odstúpila Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky a na základe záznamu o prevzatí trestného konania zo dňa 17.9.2015 Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky orgány Slovenskej republiky prevzali uvedené trestné konanie. V zázname sa uvádza, že príslušné orgány Českej republiky viedli v predmetnej trestnej veci trestné konanie, v rámci ktorého boli zadovážené a zadokumentované dôkazy, použiteľné v konaní pred súdom, obsiahnuté vo vyšetrovacom spise Polície Českej republiky spisová značka KRPP-203714/TČ-2014-031071, predovšetkým zápisnica o ohliadke miesta činu s fotodokumentáciou a odborné vyjadrenia, zápisnica o odbere pachových stôp, zápisnica o vydaní vecí a iné. Podľa článku 25 Európskeho Dohovoru o odovzdaní trestného konania v dožiadanom štáte budú uložené tresty, ktoré možno uložiť za trestné činy, také, ako ustanovuje jeho právny poriadok, pokiaľ tento právny poriadok neustanovuje inak. Tam kde je právomoc založená výlučne na článku 2, tresty uložené v tomto štáte nesmú byť prísnejšie než tie, ktoré ustanovuje právny poriadok dožadujúceho štátu. Dožadujúci štát je Česká republika. V trestnom zákonníku Českej republiky adekvátne ustanovenie § 47 odsek 2 Trestného zákona Slovenskej republiky neexistuje. Sprisnenie trestnej sadzby podľa Trestného zákonníka Českej republiky pripadá v úvahu iba pri opätovnom spáchaní obzvlášť závažného zločinu spáchaného na území Českej republiky."

„Poukazujúc na právnu úpravu trestného činu lúpeže podľa Trestného zákonníka Českej republiky ako aj na článok 25 Európskeho Dohovoru o odovzdávaní trestného konania mohol súd uložiť trest v rozmedzí od dvoch rokov do desať rokov. Podľa článku 11 Ústavy SR medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred jej zákonmi, ak zabezpečujú väčší rozsah základných práv a slobôd. Pokiaľ ide o vyššie citovanú zmluvu tento článok rešpektuje medzinárodné záväzky vyplývajúce z medzinárodných zmlúv o ľudských právach v zmysle medzinárodných zmlúv ako ich definuje Viedenský dohovor o zmluvnom práve z roku 1969. Pretože v danom prípade ide o odovzdanie trestného konania a jeho prebratie z Českej republiky do Slovenskej republiky, čo jednoznačne vyplýva z vyššie uvedeného záznamu o prevzatí trestného konania bolo potrebné postupovať Dohovor o odovzdaní trestného konania publikovaného pod číslom 551/1992 Zb."

Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinený uviedol:

„Dňa 27.2.2020 som podal dovolanie proti vyššie uvedeným rozhodnutiam, ktoré dovolanie rozširujem. Ako dôvod dovolania som uviedol, § 371 odsek 1 písmeno h) Trestného poriadku, pričom toto rozširujem aj na § 371 odsek 1 písmeno i) Trestného poriadku z dôvodu, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo iného hmotnoprávneho ustanovenia."

„V pôvodnom podaní som uviedol, že k tomuto činu som urobil na hlavnom pojednávaní vyhlásenie. Po vynesení prvostupňového rozsudku som podal čo do výroku o treste odvolanie. Krajský súd moje odvolanie zamietol. Poukazujem na to, že Okresné štátne zastupiteľstvo v Tachove požiadalo o prevzatie trestného oznámenia, pričom Generálna prokuratúra SR na základe toho, že príslušné orgány Českej republiky viedli trestné konanie, v rámci ktorého boli zadovážené aj dôkazy, ohliadka miesta činu s fotodokumentáciou a odborné vyjadrenia, zápisnice o vydaní vecí a zápisnice o odbere pachových stôp

prebrala podľa § 528 odsek 1 odsek 3 Trestného poriadku trestné konanie do Slovenskej republiky. Argumentovala aj tým, že podľa § 528 odsek 1 Trestného poriadku je rozhodnuté o prevzatí trestného konania do Slovenskej republiky v záujme potreby zachovania úkonov proti menovanému v trestnom konaní vedenom orgánmi činnými v trestnom konaní na území Českej republiky. Podľa § 528 odsek 1 Trestného poriadku O žiadosti cudzieho orgánu, aby trestné konanie, ktoré vedú tieto orgány, prevzali slovenské orgány, rozhoduje generálna prokuratúra, ktorá o tom informuje ministerstvo spravodlivosti. Oba sudy mali postupovať podľa Európskeho dohovoru o odovzdávaní trestného konania. Podľa Európskeho Dohovoru o odovzdávaní trestného konania publikovaného v Zbierke zákonov pod č. 551/1992 Zb. článku II. - Právomoc

1. Na účely vykonávania tohto dohovoru bude ktorýkoľvek zmluvný štát mať právomoc viesť trestného stíhania podľa svojho trestného práva pre ktorýkoľvek trestný čin, na ktorý sa použije právo iného zmluvného štátu.

2. Právomoc priznanú zmluvnému štátu iba na základe odseku 1 tohto článku možno využiť len na základe žiadosti iného zmluvného štátu.

Vzhľadom na vyššie uvedené malo byť v mojom prípade použité trestné právo hmotné Českej republiky. V rozsudku však bolo použité trestné právo hmotné Slovenskej republiky. Táto aplikácia Slovenského Trestného práva hmotného zhoršila postavenie obvineného. Práve použitie Slovenského trestného práva hmotného je v rozpore s uvedeným Dohovorom. Preto mám za to, že v mojom prípade je rozhodnutie prvého stupňa ako aj odvolacieho súdu založené na nesprávnom právnom posúdení skutku. Podľa § 371 ods. 1 písmeno i) Trestného poriadku rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenie, správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť. Podľa § 371 odsek 5 Trestného poriadku dôvody podľa § 371 odsek 1 písmeno i a podľa § odseku 3 nemožno použiť, ak zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného. Poukazujem na Trestný zákon Českej republiky, ktorý nepozná zásadu trikrát a dosť uvedenú v § 47 odsek 2 Trestného zákona ako aj výklad recidívy, ktorý podľa Českého trestného práva nepripadá v úvahu. Za týchto okolností by bol trest uložený podľa Trestného zákona Českej republiky podstatne miernejší. Podľa článku 25 Európskeho Dohovoru o odovzdávaní trestného konania v dožiadanom štáte budú uložené tresty, ktoré možno uložiť za trestné činy, také, ako ustanovuje jeho právny poriadok, pokiaľ tento právny poriadok neustanovuje inak. Tam kde je právomoc založená výlučne na článku 2, tresty uložené v tomto štáte nesmú byť prísnejšie než tie, ktoré ustanovuje právny poriadok dožadujúceho štátu.

Obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol na podklade ním podaného dovolania tak, že:

- uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4To/8/2019 z 21. februára 2019 a rozsudkom Okresného súdu Komárno sp. zn. 3T/54/2018 zo 4. septembra 2018 bol porušený zákon v § 371 ods. 1 písm. h) a písm. i) Trestného poriadku,

- zruší napadnuté rozhodnutia ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na výrok o treste obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo zrušením stratili podklad,

- Okresnému súdu Komárno prikáže, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa využijúc svoje právo podľa § 376 Trestného poriadku vyjadrila prokurátorka, a síce nasledovne:

„K argumentácii odsúdeného, že mu mal byť uložený trest v rozmedzí od dvoch rokov až 10 rokov odňatia slobody podľa Trestného zákonníka Českej republiky s poukazom na ustanovenie článku 25 Európskeho Dohovoru o odovzdávaní trestného konania podpísaného v Štrasburgu dňa 15. mája 1972 poznamenávam, že predmetná trestná vec nebola prevzatá podľa odsúdeným citovaného Európskeho Dohovoru o odovzdávaní trestného konania. K prevzatíu vec vyšetrovanej na území Českej republiky na konanie na území Slovenskej republiky, došlo v súlade so žiadosťou Okresného štátneho zastupiteľstva v Tachove, v Českej republike sp. zn. ZN 1740/2014 zo dňa 30. júla 2015 podľa článku 21 odsek 1 Európskeho dohovoru o vzájomnej pomoci v trestných veciach z 20. apríla 1959 ako trestné oznámenie v trestnej veci podozrivých I. L., D. L. a A. L. pre skutok spáchaný na území Českej republiky. O prevzatie trestného oznámenia z Českej republiky na trestné konanie na území Slovenskej republiky požiadal justičný orgán Českej republiky z dôvodu, že v súvislosti s preverovaným skutkom, ktorého sa podozriví I. L., D. L., A. L. a F. E. mali dopustiť na území Českej republiky, neboli menovaní obmedzení

na osobnej slobode a ani im neboli odňaté žiadne veci. Okrem toho pre skutok, ktorý bol predmetom trestného oznámenia, nebolo zahájené v Českej republike trestné stíhanie ani jedného z podozrivých ako obvineného zo spáchania trestného činu. Jurisdikcia súdov Slovenskej republiky je teda v danom prípade odvodená od ustanovenia § 4 Trestného zákona Slovenskej republiky, t. j. od tzv. osobnej pôsobnosti Trestného zákona Slovenskej republiky tým, že odsúdený, ktorý je občanom Slovenskej republiky, spáchal skutok mimo územia Slovenskej republiky. S poukazom na skutočnosť, že odsúdenému uložený trest odňatia slobody vo výmere, ktorú zákon za spáchanie zločinu lúpeže podľa § 188 odsek 2 Trestného zákona v kombinácii s ustanovením § 47 odsek 2 Trestného zákona pripúšťa, uložený trest je zákonný. Námietka zákonnosti uloženého trestu, preto nenaplnia odsúdeným uvedený dovolací dôvod spočívajúci v tom, že trest bol uložený mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, alebo že bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa, tak ako to vyžaduje ustanovenie § 371 odsek 1 písm. h) Trestného poriadku."

„Vo vzťahu ku argumentácii odsúdeného, že v posudzovanom prípade malo byť použité trestné právo hmotné Českej republiky namiesto trestného práva hmotného Slovenskej republiky opakovaným citovaním príslušných ustanovení Európskeho Dohovoru o odovzdávaní trestného konania podpísaného v Štrasburgu dňa 15. mája 1972, v celom rozsahu poukazujem na vyjadrenie k dovolaniu odsúdeného z 20. februára 2020 pod sp. zn. 2 Pv 526/15/4401-84 z 9. marca 2020, v zmysle ktorého mám za to, že k prevzatíu veci vyšetrovanej na území Českej republiky na konanie na území Slovenskej republiky došlo v súlade so žiadosťou Okresného štátneho zastupiteľstva v Tachove, v Českej republike sp. zn. ZN 1740/2014 zo dňa 30. júla 2015 podľa článku 21 odsek 1 Európskeho dohovoru o vzájomnej pomoci v trestných veciach z 20. apríla 1959 ako trestné oznámenie v trestnej veci podozrivých I. L., D. L. a A. L. pre skutok spáchaný na území Českej republiky. Jurisdikcia súdov Slovenskej republiky je v danom prípade odvodená od ustanovenia § 4 Trestného zákona Slovenskej republiky, t. j. od tzv. osobnej pôsobnosti Trestného zákona Slovenskej republiky tým, že odsúdený, ktorý je občanom Slovenskej republiky, spáchal skutok mimo územia Slovenskej republiky, preto sa trestnosť jeho činu posudzuje a trest sa ukladá podľa Trestného zákona Slovenskej republiky. Námietka odsúdeného, že malo byť použité trestné právo hmotné Českej republiky nenaplnia ani ním uvedený ďalší dovolací dôvod spočívajúci v tom, že by rozhodnutie malo byť založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, tak ako to vyžaduje ustanovenie § 371 odsek 1 písmeno i) Trestného poriadku." Prokurátorka navrhla na neverejnom zasadnutí odmietnuť dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku a § 566 ods. 3 Trestného poriadku], osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a tiež, že obvinený pred jeho podaním využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku) a zistil, že dovolanie obvineného je treba odmietnuť ako nedôvodné podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 a nasl. Trestného poriadku.

Najvyšší súd poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávnych chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštanca a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Čo sa týka viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku k tomu treba poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku.

Z toho vyplýva, že v prípade, ak chybám vytýkaným v dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 Trestného poriadku a ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku.

Ak, ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku, ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný právne uplatniteľný dôvod dovolania, než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku, dovolací súd dovolaniu vyhovie postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Trestného poriadku a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (viď k tomu bližšie uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2Tdo/30/2011 zo 16. augusta 2011, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

Podstatou dovolacích námietok obvineného je skutočnosť, že trestné stíhanie obvineného bolo z Českej republiky prevzaté podľa Európskeho dohovoru o vzájomnej pomoci v trestných veciach uverejneného pod č. 550/1992 Zb., pričom však správne malo byť odovzdané podľa Európskeho dohovoru o odovzdávaní trestného konania, uverejneného pod č. 551/1992 Zb. Keďže tomu tak však nebolo, nemohli mať podľa obvineného úkony urobené orgánmi trestného konania českej republiky v Slovenskej republike náležitú validitu, pretože sa v tom prípade nepoužije ustanovenie § 528 ods. 3 Trestného poriadku. Zároveň, keďže bolo potrebné postupovať podľa Európskeho dohovoru o odovzdávaní trestného konania, podľa ktorého článku 2 ods. 1 na účely vykonávania tohto dohovoru bude ktorýkoľvek zmluvný štát mať právomoc viesť trestné stíhanie podľa svojho trestného práva pre ktorýkoľvek trestný čin, na ktorý sa použije právo iného zmluvného štátu. Zároveň podľa článku 25 uvedeného dohovoru v dožiadanom štáte budú uložené tresty, ktoré možno uložiť za trestné činy, také, ako ustanovuje jeho právny poriadok, pokiaľ tento právny poriadok neustanovuje inak. Tam, kde je právomoc dožiadaného štátu založená výlučne na článku 2, tresty uložené v tomto štáte nesmú byť prísnejšie než tie, ktoré ustanovuje právny poriadok dožadujúceho štátu. Inými slovami, obžalovaný tvrdí, že skutok, za ktorý bol uznaný za vinného mal byť kvalifikovaný podľa českého Trestného zákonníka a v tom smere boli i slovenské súdy limitované pri ukladaní trestu - nesmel mu byť uložený prísnejší trest, než aký mu mohol byť uložený podľa českého Trestného zákonníka.

Obvinený, preto tvrdí, že v dôsledku nesprávneho „prevzatia“ jeho trestnej veci z Českej republiky bola použitá nesprávna právna kvalifikácia na konanie, za ktorý bol uznaný za vinného, čo malo v konečnom dôsledku za následok uloženie trestu mimo zákonom uloženú trestnú sadzbu.

I keď teda obvinený namieta aj nesprávne právne posúdenie zisteného skutku a teda aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, v skutočnosti namieta, že v dôsledku tohoto

nesprávneho právneho posúdenia prišlo k uloženiu trestu mimo zákonom uloženú trestnú sadzbu.

Preto najvyšší súd subsumoval aj túto dovolaciu námietku pod ustanovenie § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

Je potrebné uviesť, že obvinený na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. V dôsledku tejto skutočnosti je takéto vyhlásenie neodvolateľné a nie je napadnuteľné dovolaním, okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Inak povedané, priznaním viny priznáva obvinený i právnu kvalifikáciu, a preto ju už v ďalšom konaní nemôže namietat'.

Z toho vyplýva, že obvinený jednak nemohol z dôvodu neprípustnosti namietat' nesprávne právne posúdenie skutku - nesprávnu právnu kvalifikáciu a jednak, že najvyšší súd nemohol prípadné nesprávne posúdenie skutku ani preskúmať, pretože vyhlásením viny „priznal“ obvinený i použitú právnu kvalifikáciu.

V dôsledku toho bolo irelevantné posudzovať námietku obvineného, že jeho trestná vec bola z Českej republiky prevzatá podľa nesprávneho medzinárodného dohovoru. Z uvedeného dôvodu sa najvyšší súd zameral výlučne na skúmanie, či v danom prípade bol naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa.

Uložením trestu mimo zákonnej trestnej sadzby sa rozumie uloženie trestu odňatia slobody obvinenému mimo trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom za trestný čin, zo spáchania ktorého bol uznaný vinným, ako aj prekročenie maximálne povolenej výmery trestu (trestu domáceho väzenia, trestu povinnej práce, peňažného trestu, zákazu činnosti, zákazu pobytu a vyhostenia a pod.).

Dovolanie možno podať aj vtedy, ak súd uložil obvinenému taký druh trestu, ktorý Trestný zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa (napr. uloženie trestu zákazu pobytu za nedbanlivostný trestný čin). Tento dovolací dôvod možno použiť aj v prípadoch, pri ktorých boli súčasne uložené tresty, pričom Trestný poriadok uloženie takýchto trestov súčasne nepripúšťa - § 34 ods. 7 Trestného zákona.

V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku obvinený argumentoval vecne (nie však relevantne), že trest mu bol uložený v rozpore so slovenským Trestným zákonom z dôvodu, že trestného činu lúpeže sa dopustil v Českej republike, kde mu súd s poukazom na český Trestný zákonník v spojitosti s článkom 25 Európskeho Dohovoru o odovzdávaní trestného konania mohol uložiť trest medzi 2 (dva) až 10 (desať) rokov.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku najvyšší súd, vzhľadom na vyššie uvedené uvádza, že trest bol obvinenému uložený v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby a bol mu uložený taký druh trestu, ktorý Trestný zákon pripúšťa za prejednávany trestný čin uložiť.

Z rozsudku súdu prvého stupňa (potvrdeného uznesením krajského súdu) je zrejmé, že súd prvého stupňa zistil u obvineného dve poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. l) a písm. n) Trestného zákona a dve priťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. h) a písm. m) Trestného zákona. Následne súd postupoval zákonným spôsobom, keď v dôsledku použitia zásady „trikrát a dost“ podľa § 47 ods. 2 Trestného zákona rozhodol v rozpätí 25 (dvadsaťpäť) rokov až doživotie. Najvyšší súd v tomto smere bližšie odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa (konkrétne na str. 3 a nasl.), s ktorým sa ako vecne i zákonne správnym v úplnostiach stotožnil.

Najvyšší súd ďalej nezistil pochybenie súdov nižšieho stupňa ani pri ukladaní trestu obvinenému v zmysle zásady „trikrát a dost“ (§ 47 ods. 2 Trestného zákona), nakoľko v danom prípade boli kumulatívne splnené podmienky na jeho uloženie, a to i s poukazom na prechodné ustanovenie uvedené v § 437 ods. 5 Trestného zákona.

Keďže obvinený I. L. bol už za trestné činy lúpeže dvakrát potrestaný nepodmienečným trestom odňatia slobody a vzhľadom na okolnosť, že v posudzovanej trestnej veci ho súd uznal za vinného zo spáchania dokonaného trestného činu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. b), písm. c) Trestného zákona, nemohol súd prvého stupňa postupovať inak, ako uložiť obvinenému trest odňatia slobody za použitia § 47 ods. 2 Trestného zákona. Súd zároveň nezistil u obvineného okolnosti hodné osobitného zreteľa, ktoré by bránili uloženiu trestu odňatia slobody na 25 (dvadsaťpäť) rokov. S prihliadnutím na spôsob spáchania trestného činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce a poľahčujúce okolnosti, osobu obvineného, jeho pomery a možnosť nápravy okresný súd, preto považoval takto uložený trest za spôsobilý na dosiahnutie jeho účelu. Najvyšší súd zdôrazňuje, že obvinený sa v minulosti opakovane dopúšťal trestnej činnosti predovšetkým majetkového charakteru, (aj) v prejednávanej trestnej veci použil násilie, a to v úmysle zmocniť sa cudzej veci, čím spôsobil väčšiu škodu a čin navyše spáchal závažnejším spôsobom konania - so zbraňou.

Z vyššie vyjadreného vyplýva, že v trestnej veci obvineného dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku nie je naplnený.

Nakoľko najvyšší súd s poukazom na vyššie konštatované nezistil naplnenie žiadneho z dôvodov dovolania namietaných obvineným rozhodol v konečnom dôsledku tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.